

Hobbitten

kapitel 1: Et uventet selskab

I et hul i jorden boede der en hobbit. Ikke et væmmeligt, beskidt og vådt hul, fyldt med stumper af orme og en lugt af mudder, og heller ikke et tørt, tomt, sandet hul, uden hverken møbler eller mad. Det var et hobbithul, og det betyder komfort.

Det havde en grønmalet dør, der var rund som et køje og havde et skinnende gult messinghåndtag lige midtpå. Døren førte ind til en rørformet entré, der mindede om en tunnel, en meget behagelig røgfri tunnel med panelede vægge, flisegulv dækket med gulvtæppe, velpudsede stole og i massevis af knager til hatte og frakker, for hobbitten holdt af at få gæster. Tunnelen snoede sig i det uendelige ind i siden af højen – Højen blev den kaldt af alle i miles omkreds – og der var mange små runde døråbninger i den, skiftevis til den ene og den anden side. Hobbitten behøvede ikke at gå op og ned ad trapper, for soveværelser, badeværelser, kælderrum, spisekamre (dem var der mange af), garderober (han havde hele værelser fyldt med tøj), køkkener, spisestuer, lå alle på samme etage, og de vendte endda også ud til den samme gang. De bedste værelser lå alle på venstre hånd, når man kom ind, for de var de eneste, der havde vinduer, dybtliggende runde vinduer, der vendte ud mod hobbittens have og de bagvedliggende enge, som skrånede ned mod floden.

Denne hobbit var yderst velhavende, og hans navn var Sækker. Sækkerne havde levet i området ved Højen, så længe nogen kunne huske, og de blev anset for at være yderst respektable, ikke kun fordi de fleste af dem var rige, men også fordi de aldrig drog ud på eventyr eller gjorde noget uventet: man vidste på forhånd, hvad en Sækker mente om et hvilket som helst emne, så man slap for besværet med at spørge ham. Dette er historien om en Sækker, der drog ud på eventyr og pludselig gjorde og sagde fuldstændigt uventede ting. Det kan godt være, at han derved mistede naboernes respekt, men han opnåede – ja, det vil vise sig, om han overhovedet opnåede noget.

Vor udvalgte hobbits moder – hvad er en hobbit? Jeg går ud fra, at det er nødvendigt at beskrive hobbitter nærmere nu om dage, da de er blevet sjældne og sky over for Det Store Folk, som de kalder os. De er (eller var) et lille folk omtrent halvt så høje som os og lavere end de skæggede dværge. Hobbitter har ikke skæg. Der er meget lidt eller intet magisk ved dem, bortset fra noget så almindeligt og hverdagsagtigt som at kunne forsvinde hurtigt og i al ubemærkethed, når store dumme mennesker som du og jeg kommer brasende og larmer som elefanter, så det kan høres på lang afstand. De har tendens til topmave og klæder sig i klare farver, især grøn og gul. De går ikke med sko, da deres fødder fra naturens hånd er forsynet med læderagtige såler og tæt varmt brunt hår, der minder om det krøllede hår på deres hoveder. De har lange brune ferme fingre og venlige ansigter, og deres latter er dyb og smittende, særligt efter middagsmaden, som de indtager to gange dagligt, hvis de kan slippe af sted med det. Nu ved du nok til, at vi kan fortsætte. Som sagt, denne hobbits mor – dvs. Bilbo Sækkeres mor – var den berømte Belladonna Toker, en af den gamle Tokers tre bemærkelsesværdige døtre. Den gamle Toker var i sin tid overhoved over de hobbitter, som boede på den anden side af Vandet, den lille flod som løb for foden af Højen. I andre familier sagde man ofte, at en af Tokernes forfædre måtte have giftet sig med en fe. Dette var naturligvis en absurd påstand, men der var nu alligevel noget ikke helt hobbitagtigt over dem, og nu og da drog medlemmer af Toker-klanen ud på eventyr. De forsvandt i al ubemærkethed, og familien dyssede det ned, men ikke desto mindre var Tokerne ikke lige så respektable som Sækkerne, selvom de utvivlsomt var rigere.

Ikke at Belladonna Toker nogensinde var på eventyr, efter at hun var blevet fru Bungo Sækker. Til hende – og delvist for hendes penge – havde Bungo, Bilbos far, bygget det mest luksuriøse hobbithul, der fandtes både under Højen, på den anden side af den og på den anden side af Vandet, og der blev de boende til deres dages ende. Men selvom Bilbo, hendes eneste søn, så ud og opførte

sig som en tro kopi af sin sindige og magelige far, er det ikke desto mindre sandsynligt, at han havde arvet nogle sære personlighedstræk fra Toker-slægten, som blot ventede på en chance for at komme op til overfladen. Sådant en chance dukkede ikke op, før Bilbo Sækker var blevet voksen, var omkring halvtreds år gammel og havde boet i det smukke hobbitthul, som hans far havde bygget og som jeg netop har beskrevet for dig, så længe at han tilsyneladende havde slået rødder der.

En morgen for længe siden, da verden var et mere fredeligt, stille og grønt sted end i dag, og hobbitter stadig var talrige og velstående, og Bilbo Sækker stod i døren efter morgenmaden og røg på en enorm, lang træpibe, som næsten nåede ned til hans (nydeligt børstede) uldne tæer, skete det ved et pudsigt tilfælde, at Gandalf kom forbi. Gandalf! Hvis du blot havde hørt en fjerdedel af, hvad jeg har hørt om ham – og jeg har kun hørt en brøkdel af, hvad der er at høre – ville du være forberedt på en historie af den mest utrolige slags. Historier og eventyr skød op af jorden på den mest utrolige facon overalt, hvor han kom. Han havde ikke været forbi under Højen i evigheder, faktisk ikke siden hans ven, den gamle Toker døde, og hobbitterne havde næsten glemt, hvordan han så ud. Han havde været langt væk på den anden side af Højen og Vandet på ærinder, som kun han selv kendte til, siden dengang de alle var små hobbitdreng og hobbitpiger,.

Den intetanende Bilbo fik denne morgen blot øje på en ældre herre med en stav. Han bar en høj spids blå hat, en lang grå kappe, et sølvfarvet halstørklæde og et par enorme sorte støvler, og hans lange hvide skæg nåede ham til under bæltet.

”God morgen,” sagde Bilbo og mente det. Solen skinnede, og græsset var meget grønt. Men Gandalfs øjne så på ham under lange buskede øjenbryn, som stak længere frem end skyggen på hans hat.

”Hvad mener du?” spurgte han. ”Ønsker du mig en god morgen, eller mener du, at det er en god morgen, hvad enten jeg vil det eller ej? Eller at du har det godt her til morgen, eller at det er en morgen, der fordrer gode gerninger?”

”Det hele på en gang,” sagde Bilbo. ”Og oven i købet en morgen, der egner sig fortrinligt til at ryge en pibe tobak udendørs. Hvis du har en pibe på dig, så sæt dig ned og få et stop af min tobak! Der er ingen grund til hastværk, vi har hele dagen for os og!” Så satte Bilbo sig på en bænk ved døren, lagde benene over kors og lavede en smuk grå røgring, som uden at gå i stykker svævede op i luften og forsvandt bag Højen.

”Meget nydeligt,” sagde Gandalf, ”men jeg har ikke tid til at lave røgringe her til morgen. Jeg leder efter en, der vil deltage i et eventyr, jeg er ved at arrangere, og det er meget svært at finde nogen.”

”Det kan jeg forestille mig, i hvert fald heromkring! Vi er ganske almindelige fredelige folk, der overhovedet ikke har brug for eventyr. Væmmelige, forstyrrende, ubehagelige sager, som får en til at komme for sent til aftensmaden! Jeg kan ikke begribe, hvad folk ser i den slags,” sagde vor hr. Sækker, satte tommelfingeren bag selerne og lavede en endnu større røgring. Så tog han morgenposten og begyndte at læse, mens han lod, som om han ikke længere lagde mærke til den gamle mand. Han havde besluttet, at han ikke helt var hans kop te, og han ville have ham til at gå sin vej. Men den gamle mand rørte sig ikke ud af stedet. Han stod og lænede sig op ad sin stav, mens han stirrede tavst på hobbitten, indtil Bilbo blev helt utilpas og endda en smule gnaven.

”Godmorgen,” sagde han til sidst. ”Vi skal ikke nyde noget af nogen eventyr her, ellers tak! Du kan prøve på den anden side af Højen eller Vandet.” Og dermed regnede han samtalen for afsluttet.

”Sikke mange formål, du bruger godmorgen til,” sagde Gandalf. ”Nu mener du, at du vil slippe af med mig og at det ikke vil være en god morgen, før jeg forsvinder.”

”Overhovedet ikke, overhovedet ikke, min gode mand! Lad mig se, jeg ved vist ikke, hvad du hedder?”

”Jo, min gode mand, og jeg ved, hvad du hedder, hr. Bilbo Sækker. Og du kender udmærket mit navn, selvom du ikke forbinder det med mig. Jeg er Gandalf, og Gandalf, det er mig! Tænk, at jeg skulle opleve Belladonna Tokers søn sige godmorgen til mig, som om jeg solgte knapper ved døren!”

”Gandalf, Gandalf! Du godeste! Da vel ikke den omrejsende troldmand, som gav den gamle Toker et par magiske selvlukkende diamantkraveknapper, som aldrig gik op, medmindre de blev beordret til det? Da vel ikke ham, der ved festlige lejligheder plejede at fortælle de mest vidunderlige historier om drager, trolde, kæmper, prinsesser, der blev reddet, og enkesønners uventede held? Da vel ikke den mand, der plejede at fremstille det mest udsøgte fyrværkeri! Det kan jeg godt huske! Den gamle Toker plejede at affyre det til midsommeraften! Det var pragtfuldt! Det plejede at stige op i luften som store liljer, løvemund og guldregn af ild og hænge i tusmørket hele aftenen!” Du har sikkert allerede lagt mærke til, at hr. Sækker ikke var helt så fantasiløs, som han gerne selv ville tro, samt at han holdt meget af blomster. ”Du godeste,” fortsatte han. ”Da vel ikke den Gandalf, som var ansvarlig for, at så mange stiltfærdige drenge og piger forsvandt ud i det blå på vanvittige eventyr? Alt fra at klatre i træer til at besøge elverne – eller at sejle i skibe, sejle til andre kyster! Det må jeg sige, dengang var livet ganske inter – jeg mener, der var engang, hvor du plejede at skabe et farligt røre i andedammen. Du må meget undskylde, men jeg anede ikke, at du stadig var på farten!”

”Hvor skulle jeg ellers være?” sagde troldmanden. ”Men jeg er nu glad for at kunne konstatere, at du kan huske noget om mig. Det lader til, at mindet om mit fyrværkeri gør dig venligere stemt over for mig, så helt håbløst er det da ikke. For din gamle bedstefar Toker og for stakkels Belladonnas skyld vil jeg give dig, hvad du bad om.”

”Undskyld mig, men jeg har ikke bedt om noget!”

”Jo, det har du, og to gange endda, har du bedt mig undskylde dig, og det gør jeg. Jeg vil faktisk gå så langt som til at sende dig på dette eventyr. Meget underholdende for mig, og meget godt for dig – og sandsynligvis indbringende, hvis du ellers vender tilbage fra det.”

”Desværre, jeg skal ikke nyde noget af nogen eventyr, mange tak! Ikke i dag. God morgen! Men kom endelig til te, når som helst du har lyst! Hvorfor ikke i morgen? Kom i morgen! Farvel!” Og så vendte hobbitten på hælene, pilede ind ad den runde grønne dør og lukkede den så hurtigt, han kunne, uden at det ville virke uforskammet. Troldmænd er jo trods alt troldmænd.

”Hvorfor i alverden inviterede jeg ham til te?” sagde han til sig selv på vej til spisekammeret. Han havde næsten lige spist morgenmad, men han mente, at en lille kage eller to og et glas et eller andet ville gøre godt oven på den forskrækkelse.

Imens stod Gandalf stadig foran døren og lo længe ved sig selv. Efter et stykke tid trådte han frem og ridsede et mærkeligt tegn på hobbittens pæne grønne hoveddør med spidsen af sin stav. Så gik han med store skridt sin vej, nogenlunde samtidig med, at Bilbo blev færdig med sin anden kage og begyndte at synes, at han var undsluppet eventyret med manér.

Næste dag havde Bilbo nærmest glemt Gandalf. Han huskede ikke ting særligt godt, medmindre han skrev dem på sin opslagstavle, for eksempel sådan her: Gandalf, te, onsdag, og dagen forinden havde han været for forfjamsket til at gøre noget som helst i den retning.

Omkring tetid hørtes pludselig en voldsom ringen fra dørklokken, og så kom han i tanke om det! Han for ud i køkkenet for at sætte en kedel vand over og satte en ekstra kop og underkop samt et par ekstra kager frem og løb så hen til døren.

Han skulle til at sige ”Undskyld ventetiden,” da han opdagede, at det slet ikke var Gandalf. Det var en dværg med et blåt skæg stukket ned bag et gyldent bælte og øjne, der skinnede under den mørkegrønne hætte. Så snart døren blev åbnet, masede han sig indenfor, ligesom hvis han havde været ventet.

Han hængte sin kappe på den nærmeste knage, sagde ”Dvalin til tjeneste” og bukkede dybt.

”Og Bilbo Sækker til tjeneste,” sagde hobbiten, der i øjeblikket var alt for overrasket til at spørge om noget. Da den efterfølgende tavshed blev ham for meget, tilføjede han: ”Jeg skulle lige til at tage mig en kop te. Vil du ikke have en kop med?” Måske en anelse anstrengt, men han mente det godt nok. Og hvad ville du selv gøre, hvis der pludselig dukkede en dværg op, som du ikke havde inviteret, og som hængte sit overtøj op i din entré uden så meget som et ord til forklaring?

De havde ikke siddet længe ved bordet, ja faktisk var de knap nok nået til den tredje kage, da det ringede på døren igen, denne gang endnu højere end før.

”Undskyld mig,” sagde hobbiten og gik ud til døren.

”Så kom du omsider!” Det var, hvad han denne gang havde tænkt sig at sige til Gandalf. Men det var ikke Gandalf. På dørtrinnet stod i stedet en dværg, der så meget gammel ud, med hvidt skæg og en purpurrød kappe; også han sprang indenfor, så snart døren blev åbnet, ligesom hvis han havde været inviteret.

”Jeg kan se, at de allerede er begyndt at komme,” sagde han, da han fik øje på Dvalins grønne kappe, der hang på knagen; han hængte sin røde kappe ved siden af den og sagde ”Balin til tjeneste” med hånden på brystkassen.

”Tak,” sagde Bilbo og snappede efter vejret. Det var ikke det, man plejede at sige i den slags situationer, men *de er allerede begyndt at komme* havde helt taget pippet fra ham. Han kunne godt lide at få gæster, men han foretrak at kende dem i forvejen og selv invitere dem. Han fik den forfærdelige tanke, at de kunne løbe tør for kager, for så risikerede han selv at måtte undvære – han kendte og gjorde sin pligt som vært, uanset hvor tung den måtte være.

”Kom indenfor og få en kop te,” fik han fremstammet, efter at have taget en dyb indånding.

”Jeg ville foretrække lidt øl, hvis det er i orden, min gode mand,” sagde Balin med det hvide skæg. ”Men jeg siger ikke nej til lidt kage – kommenskage, hvis du har.”

”Rigeligt!” svarede Bilbo til sin egen overraskelse, og så bar hans ben ham ellers hurtigt hen i kælderens for at fylde et ølkrus og derefter ud i spisekammeret for at hente to flotte runde kommenskager, som han havde bagt samme eftermiddag for at have noget at nippe til efter aftensmaden.

Da han kom tilbage, sad Balin og Dvalin ved bordet og talte sammen som gamle venner – de var faktisk brødre. Bilbo smækkede øllet og kagerne ned på bordet foran dem, da det endnu en gang ringede voldsomt på døren, og så en gang til.

”Denne gang er det helt sikkert Gandalf,” tænkte han, mens han prustede hen ad gangen. Men det var det ikke. Det var to dværge til, begge med blå kapper, sølvbælter og gule skæg, og de bar en vadsæk med værktøj og en spade hver. Og ind sprang de, så snart døren begyndte at gå op – og Bilbo blev næsten ikke overrasket længere.

”Hvad kan jeg gøre for jer, mine gode dværge?” spurgte han.

”Kili til tjeneste,” sagde den ene. ”Og Fili,” tilføjede den anden, hvorefter de begge tog deres blå kapper af og bukkede.

”Og til jer og jeres families tjeneste,” sagde Bilbo, der denne gang huskede sine gode manerer.

”Dvalin og Balin er her allerede, ser jeg,” sagde Kili, ”lad os slutte os til flokken.”

”Flokken!” tænkte Bilbo. ”Det lyder ikke godt. Jeg må virkelig sidde ned et øjeblik og sunde mig og få noget at drikke. Han havde kun lige nået at få sig en tår henne i hjørnet, mens de fire dværge sad rundt om bordet og talte om miner, guld, problemer med trolde, plyndrende drager og mange andre ting, som han hverken kunne eller ville forstå noget af, for det lød alt for eventyrligt – da det *ding-dong-dingeling-ding-dong* ringede på hans dør igen, som om en eller anden uartig lille hobbitdreng prøvede at rive dørhåndtaget af.

”Der er nogen ved døren,” sagde han og blinkede.

”Efter lyden at dømmes er det snarere en fire stykker,” sagde Fili. ”Vi så dem desuden et godt stykke bag os på vejen hertil.”

Den stakkels lille hobbit satte sig ned i entreen og tog sig til hovedet, mens han spekulerede over, hvad der var sket, hvad der ville ske og om de mon alle sammen ville blive til aftensmad. Så ringede det på igen, højere end nogensinde, og han var nødt til at løbe ud til døren. Det var alligevel ikke fire, men FEM. Endnu en dværg var dukket op, mens han havde siddet og spekuleret i entreen. Og næppe havde han trykket dørhåndtaget ned, før de alle sammen var indenfor og nu stod og bukkede, den ene efter den anden, mens de sagde "til tjeneste." Deres navne var Dori, Nori, Ori, Oin og Gloin, og snart hang der to lilla kapper, en grå, en brun og en hvid kappe på knagerne, hvorefter de marcherede af sted, med deres brede hænder solidt begravet i guld- og sølvbælterne, for at slutte sig til de andre. Det var nærmest allerede en hel flok. Nogle råbte på øl og andre på porter, en råbte på kaffe og alle råbte på kager, så hobbitten havde nok at se til i et stykke tid.

Han havde netop sat en stor kande kaffe over, kommenskagerne var væk og dværgene havde netop kastet sig over en omgang scones med smør, da der lød – en høj banken. Ikke en ringen, men derimod bank-bank-bank meget kraftigt på hobbittens pæne grønne dør. En eller anden hamrede på døren med en kæp!

Bilbo skyndte sig gennem gangen, meget vred og helt forfjamsket og forfjumret – det var den mest ubehagelige onsdag, han nogensinde havde oplevet. Han åbnede døren med et ryk, og ind faldt de alle sammen oven på hinanden. Flere dværge, fire til! Og bag dem stod Gandalf og støttede sig til sin stav, mens han lo. Han havde lavet et ordentligt hak i den pæne dør og samtidig fået banket det hemmelige tegn, som han havde lavet på den dagen før, væk.

"Rolig nu!" sagde han. "Bilbo, det ligner dig ikke først at lade dine venner stå og vente ved døren og så åbne døren som et lyn fra en klar himmel. Lad mig præsentere Bifur, Bofur, Bombur og især Thorin!"

"Til tjeneste!" sagde Bifur, Bofur og Bombur, som stod på række. Så hængte de to gule og en lysegrøn kappe på knagerne, foruden en himmelblå kappe med en lang sølvkvast. Den sidste tilhørte Thorin, en yderst betydningsfuld dværg, ja faktisk var det ingen anden end Thorin Egeskjold i egen høje person, der overhovedet ikke brød sig om at ryge på maven på Bilbos dørmåtte med Bifur, Bofur og Bombur oven på sig, især fordi Bombur var meget tyk og tung. Thorin var faktisk meget arrogant og sagde ikke et ord om at være til tjeneste, men stakkels hr. Sækker undskyldte så mange gange, at han til sidst gryntede "alt forladt" og holdt op med at se bister ud.

"Nu er vi her alle sammen," sagde Gandalf, mens han så på rækken af tretten hætter – aftagelige selskabshætter af den bedste slags – og hans egen hat, der hang på knagerne. "Virkelig en munter forsamling! Jeg håber, at der er noget at spise og drikke tilbage til de sidst ankomne! Hvad er nu det? Te! Nej tak! Jeg tror hellere, jeg vil have lidt rødvin."

"Det vil jeg også," sagde Thorin.

"Og hindbærsyltetøj og æbletærte," sagde Bifur.

"Og postejer og ost," sagde Bofur.

"Og pølsehorn og salat," sagde Bombur.

"Og flere kager, og øl, og kaffe, hvis det er i orden," råbte de andre dværge gennem døren.

"Sæt nogle æg over, så er du rar," råbte Gandalf efter ham, da hobbitten vaklede af sted mod spisekamrene. "Og tag du bare den kolde kylling og pickles med ud med det samme!"

"Han lader til at vide lige så meget om, hvad der er i mine spisekamre, som jeg selv gør!" tænkte hr. Sækker, der var mere forvirret end nogensinde og begyndte at spekulere på, om ikke det mest rædselsfulde eventyr havde gjort sit indtog i hans hjem. Da han omsider havde fået stablet alle flaskerne, fadene, knivene, gaflerne, glassene, tallerknerne og skeerne på store bakker, var han efterhånden blevet meget varm og rød i hovedet og godt irriteret.

"De her dværge er ikke til andet end besvær," sagde han højt. "Hvorfor kommer de ikke og giver en hånd med?" Ikke så snart havde han sagt det, før Balin og Dvalin stod i køkkendøren med

Fili og Kili bag sig, og før han kunne nå at sige *kniv*, havde de båret fadene og et par små borde ind i stuen og dækket op på ny.

Gandalf sad for bordenden med de tretten dværge rundt om sig, og Bilbo sad på en skammel ved kaminen og tyggede lidt på en kiks (han havde helt mistet appetitten), mens han prøvede på at se ud, som om alt var som det plejede og på ingen måde var et eventyr. Dværgene spiste og spiste og talte og talte, og tiden gik. Omsider skubbede de stolene væk fra bordet, og Bilbo rejste sig for at samle tallerkner og glas.

”Jeg går ud fra, at I alle sammen bliver til aftensmad?” sagde han, i sit mest høflige ikke-opmuntrende tonefald.

”Selvfølgelig!” sagde Thorin. ”Og længere endnu, for vi bliver ikke færdige med at diskutere sagen før sent, og inden da skal vi have noget musik. Men allerførst skal der ryddes op!”

Derpå sprang alle dværgene op - undtagen Thorin, han var for betydningsfuld, så han blev siddende og talte med Gandalf – og lavede høje stabler af service. Af sted gik de, og uden at vente på bakker balancerede de med søjler af tallerkner, som de bar med en hånd, og hver søjle havde en flaske på toppen; imens rendte hobbitten i hælene på dem og nærmest peb af skræk: ”Vær nu forsigtige!” og ”lad det endelig stå! Jeg kan sagtens klare det.” Men dværgene begyndte blot at synge:

Sløvede knive, bøjede gafler,
Smadrede glas, baldrede tallerkner
Det er hvad Bilbo Sækker hader
Brændte propper, knuste flasker

Klip i dugen, trød i fedtet
Hæld mælk ud over gulvet
Stænk vin på alle døre
Og kødbenene ind på soveværelsesmatten

Hæld skårene i kogende vand
Pulveriser dem med en stang
Og hvis nogle holder stand
Så rul dem hen ad den lange gang

Det er det værste Bilbo Sækker ved
Så tallerknerne skal I være forsigtige med

Og selvfølgelig gjorde de ingen af disse skrækkelige ting, og alting blev vasket og stillet sikkert på plads med lynets hast, mens hobbitten snurrede rundt om sig selv midt på køkkengulvet og prøvede at holde øje med, hvad de lavede. Så gik de tilbage og fandt Thorin siddende med benene på kamingitteret, mens han røg pibe. Han lavede nogle enorme røgringe, og de endte altid der, hvor han ville have dem til - op gennem skorstenen, bag uret på kaminhylden, under bordet eller i cirkler under loftet, men ligegyldigt hvor de endte, var de ikke hurtige nok til at undslippe Gandalf. Bang! sagde det, når han sendte en mindre røgring fra sin korte kridtpibe lige igennem hver enkelt af Thorins. Derefter blev Gandalfs røgring grøn og vendte tilbage for at svæve over troldmandens hoved. Der var allerede en hel sky af dem omkring ham, og i det svage lys fik det ham til at se mystisk og meget troldmandsagtig ud. Bilbo stod helt stille og så på – han elskede røgringe – og rødmede så ved tanken om, hvor stolt han dagen før havde været over de røgringe, han havde sendt med vinden over Højen.

”Og nu skal vi have noget musik!” sagde Thorin. ”Tag instrumenterne frem!”

Fili og Kili skyndte sig hen til deres vadsække og kom tilbage med små violiner, Dori, Nori og Ori tog fløjter frem fra jakkeinderlommerne, Bombur fremskaffede en tromme fra entreen; Bifur og Bofur gik også ud og kom tilbage med klarinetter, som de havde efterladt mellem spadserestokkene. Dvalin og Balin sagde: ”Undskyld mig, jeg efterlod mit instrument ude under halvtaget!” ”Tag bare mit med ind også!” sagde Thorin. De kom tilbage med bratscher, der var lige så store som dem selv, foruden Thorins harpe, som var svøbt i et grønt klæde. Det var en smuk harpe af guld, og da Thorin slog en tone an, begyndte musikken med ét, så pludselig og liflig, at Bilbo glemte alt omkring sig og drømte sig bort til mørke lande under fremmede himmelstrøg, langt borte på den anden side af Vandet og meget langt fra hans hobbithul under Højen.

Mørket kom ind i rummet gennem det lille vindue i Højens side, lyset fra ilden blafrede – det var april måned – men de blev ved med at spille, mens skyggen fra Gandalfs skæg dansede op og ned ad væggen.

Mørket fyldte efterhånden hele rummet, ilden døde ud, skyggerne forsvandt, og men de blev ved med at spille. Med ét begyndte først den ene og så den anden at synge, mens de spillede; det var dværgesang fra halsens dyb, ligesom dværgenes hjem i dybe sale for længe siden. Dette er som et brudstykke af deres sang, hvis det kan være som deres sang uden deres musik:

Langt over de kolde Tågebjerger
Til dybtliggende fangenhuller og gamle huler
Må vi drage før dagen gryr
For at søge efter det blege fortryllede guld

I fordums tid udøvede dværgene mægtig trolddom
Mens hammere faldt som ringende klokker
I dybe huler hvor mørke kræfter sove
I hule sale under fjeld

Til fordums konge og elveres herre
Formede og bearbejdede de mangan en skinnende skat,
og de indfangede lys
I ædelsten på sværdfæste

På sølvhalskæder spændte de
Blomstrende stjerner; på kroner hængte de
Dragens ild; i snoet ståltråd
Blandede de solens og månens lys

Langt over de kolde Tågebjerger
Til dybtliggende fangenhuller og gamle huler
Må vi drage før dagen gryr
For at gøre krav på vort længe glemte guld

Bægre og harper af guld udhuggede de
Til sig selv. I ingenmandsland
Boede de længe, og deres sange
Blev ej af menneske eller elver hørt

Det susede i fyrretræerne på skrænterne
Vinden jamrede i natten
Den røde ild sine flammer spredte
Træerne lyste op som fakler

Klokkerne ringede i dalen
Og folk så op med blege ansigter
Da voldsommere end ild jævnedes dragens vrede
Deres skrøbelige tårne og huse med jorden

Røg steg op fra bjergene i månens skær
Og dværgene vidste at enden var nær
De efterlod deres sale for at gå døden i møde
Under dragens fødder, i måneskær

Langt over de ubarmhjertige Tågebjerger
Til dybtliggende fangehuller og dunkle huler
Må vi drage før dagen gryr
For at genvinde vore harper og vort guld

Mens de sang, mærkede hobbitten kærligheden til smukt håndværk, skabt med snilde og magi, vælte op i sig, en voldsom og skinsyg kærlighed, ligesom begæret efter guld i dværgehjerner. Nu vågnede Tokeren i ham, og han ønskede at drage af sted og se de store bjerge, lytte til fyrretræerne og vandfaldene, udforske hulerne og bære sværd i stedet for spadserestok. Han så ud af vinduet. Stjernerne var kommet til syne på den mørke himmel over trætoppene. Han tænkte på dværgenes ædelstene, som lå og skinnede i de mørke huler. Pludselig sprang en flamme i vejret i skoven på den anden side af Vandet – det var sikkert en eller anden, der tændte et bål i skoven – og han forestillede sig, at en plyndrende drage slog sig ned på hans fredelige Høj og satte ild til det hele. Han gøs og blev meget hurtigt helt almindelige hr. Sækker af Sækkedyb, Nederhøj, igen.

Han rystede over hele kroppen, da han rejste sig. Han tænkte på at hente en lampe og havde allermest lyst til at lade, som om han ville gøre det og så i stedet gemme sig bag øltønderne i kælderen og blive der, indtil dværgene var gået deres vej. Han opdagede pludselig, at musikken og sangen var holdt op og at de alle sammen så på ham med øjne, der lyste i mørket.

"Hvor skal du hen?" spurgte Thorin i et tonefald, der antydede, at han kunne læse hobbittens tanker.

"Hvad ville I sige til lidt lys?" spurgte hobbitten undskyldende.

"Vi kan godt lide mørke," svarede dværgene. "Mørke til mørke ærinder, og der er længe til daggry."

"Selvfølgelig," sagde Bilbo og skyndte sig at sætte sig ned. Han ramte ved siden af skammel, så han landede på kamingitteret og væltede ildrageren og skovlen med et brag.

"Stille!" sagde Gandalf. "Lad Thorin få ordet!" Og således begyndte Thorin:

"Kære Gandalf, kære dværge og hr. Sækker! Vi er samlet her i vor gode ven og medsammen-svornes hjem, hos denne fortræffelige og frygtløse hobbit – gid hårene på hans fødder aldrig vil falde af! Og min uforbeholdne ros til hans øl og vin." Han holdt en kort pause for at trække vejret og lade hobbitten indskyde en høflig bemærkning, men rosen gik fuldstændigt hen over hovedet på stakkels Bilbo Sækker, hvis mund dirrede i protest over at blive kaldt frygtløs, og endnu værre, *medsammen-svorne*, men ikke en lyd kom over hans læber, så forbløffet var han. Så Thorin fortsatte:

”Vi er samlet for at diskutere vore planer, fremgangsmåde, midler, strategi og ideer. Kort før daggry påbegynder vi vor lange rejse, en rejse, som kun nogle af os, ja måske ingen af os (med undtagelse af vor ven og rådgiver, den geniale troldmand Gandalf) vil vende tilbage fra. Dette er et højtideligt øjeblik. Jeg formoder, at alle er bekendte med vort mål. Men for den ærværdige hr. Sækkers skyld og måske et par af de yngre dværge, eksempelvis Fili og Kili, vil en kort forklaring af tingenes øjeblikkelige og nøjagtige tilstand formentlig være på sin plads her - ”

Dette var Thorins måde at tale på. Han var en betydningsfuld dværg. Hvis ellers han havde fået lov til det, var han sikkert blevet ved på denne måde, indtil han havde mistet vejret, og uden at have fortalt nogen af de tilstedeværende noget, som de ikke vidste i forvejen. Men han blev afbrudt på den mest uforskammede facon. Stakkels Bilbo kunne ikke holde det ud længere. Ved ordene *ingen af os vil vende tilbage* kunne han mærke, at der var et hyl på vej, og det varede ikke længe, før det røg det ud af ham som en fløjten fra et lokomotiv på vej ud af en tunnel. Alle dværgene sprang op, så bordet væltede. Gandalf tændte et blå lys for enden af sin tryllestav, og i det fyrværkerilignende skær så de den stakkels lille hobbit ligge på knæ på kamintæppet og ryste over hele kroppen som smeltende gelé. Så faldt han om på gulvet, mens han blev ved med at råbe: ”Ramt af lynet! Ramt af lynet!” igen og igen, og det var det eneste, de kunne få ud af ham i et godt stykke tid. Så tog de ham og lagde ham af vejen på sofaen i dagligstuen og stillede noget at drikke frem til ham, inden de gik tilbage til deres lyssky forretninger.

”Han lader sig let rive med af begejstring, den lille fyr,” sagde Gandalf, da de satte sig rundt om bordet igen. ”Han får disse pudsige uforklarlige anfald, men han er en af de bedste, en af de bedste – lige så koldblodig som en drage i knibe.”

Hvis du nogensinde har set en drage i knibe, kan du nok forstå, at dette billede brugt om en hobbit blot var en poetisk overdrivelse, selv hvis det var den gamle Tokers grandonkel Tyrebrøleren, det handlede om. Han var så stor af en hobbit at være, at han kunne ride på en hest, og han gik til angreb på hæren af trolde fra Grambjerg i slaget ved Grønnemark og huggede hovedet af deres konge Golfimbul med en trækølle. Det sejlede hundrede meter igennem luften og landede i et kahnul, og sådan gik det til, at kampen blev vundet og golfspillet opfundet med ét slag.

I mellemtiden var Tyrebrølerens mere fredsommelige efterkommer ved at komme til sig selv igen inde i dagligstuen. Efter et stykke tid og noget at drikke listede han nervøst hen mod døren ind til stuen. Dette er, hvad han hørte: Gloin sagde eller fnøs noget i retning af ”Humph!” og ”er han mon god nok? Gandalf kan sagtens sige, at denne hobbit er koldblodig, men hvis det havde været alvor, ville sådan et hyl have været nok til at vække dragen og hele dens familie og få os alle sammen slået ihjel. Jeg synes, det lød mere som forskrækkelse end begejstring! Havde det ikke været for tegnet på døren, ville jeg have været overbevist om, at vi var gået forkert. Lige så snart jeg fik øje på den lille fyr, der stod og hoppede og dansede på måtten, kom jeg i tvivl. Han ligner mere en købmand end en indbrudstyv!”

Så åbnede hr. Sækker døren og gik ind. Tokeren i ham havde vundet. Han kunne pludselig mærke, at han var villig til at klare sig uden seng og morgenmad, hvis bare han blev anset for at være koldblodig. Og hvad *den lille fyr, der stod og hoppede og dansede på måtten* angik, gjorde det ham næsten for alvor koldblodig. Sækkeren i ham skulle senere få rig lejlighed til at fortryde det, han nu gjorde, og til at sige til sig selv: ”Bilbo, du var et fjols; du hoppede i med begge ben.”

”Undskyld mig, men jeg kunne ikke undgå at overhøre, hvad I sagde,” sagde han. ”Jeg vil ikke foregive, at jeg forstår hverken hvad I taler om eller jeres hentydning til indbrudstyve, men der kan vist ikke være nogen tvivl om, at I ikke regner mig for noget” (dette var, hvad han kaldte at holde på sin værdighed). ”Jeg skal vise jer! Der er ingen tegn på min dør, den blev malet for en uge siden, og jeg er overbevist om, at I er gået forkert. Lige så snart jeg så jeres pudsige ansigter ved døren, kom jeg i tvivl. Men betragt det blot som det rette sted. Fortæl mig, hvad det er, der skal gø-

res, så skal jeg forsøge at gøre det, om jeg så skal gå herfra og til østen for østen og kæmpe mod de vilde onde orme i den Yderste Ørken. Min tipoldefarbror Tyrebrøler Toker...”

”Ja ja, men det er længe siden,” sagde Gloin. ”Det var dig, jeg talte om. Og jeg kan forsikre dig om, at der er et tegn på døren, det gængse i branchen, det var det i hvert fald engang. *Indbrudstyv søger arbejde med masser af spænding og rimelig belønning*, sådan plejer man at læse det. Du kan kalde det *ekspert i skattejagt* i stedet for *indbrudstyv*, hvis du vil, det er der nogle af dem, der gør, og det er os det samme. Gandalf fortalte os, at der her på egnen var en sådan mand, som søgte arbejde med det samme, og at han havde aftalt et møde her denne onsdag ved tetid.”

”Naturligvis er der et tegn på døren,” sagde Gandalf, ”jeg har selv lavet det, og med god grund. I bad mig om at finde den fjortende mand til jeres ekspedition, og jeg har valgt hr. Sækker. Hvis nogen skulle vove at antyde, at jeg har valgt den forkerte mand eller det forkerte sted, kan I enten nøjes med at være tretten og være så uheldige, som det passer jer, eller vende tilbage til kulminerne med uforrettet sag.”

Han skulede så vredt til Gloin, at denne trykkede sig op ad stoleryggen, og da Bilbo skulle til at åbne munden for at spørge om noget, vendte han sig og så bistert på ham under de buskede øjenbryn, indtil Bilbo lukkede munden med et smæld. ”Sådan skal det være,” sagde Gandalf. ”Lad os ikke diskutere mere. Jeg har valgt hr. Sækker, og det burde stille alle tilfreds. Hvis jeg siger, han er indbrudstyv, så er han det, og ellers skal han nok nå at blive det i tide. Han indeholder langt mere, end I tror, og meget mere end han selv aner. I vil (muligvis) alle sammen leve længe nok til at takke mig en dag. Bilbo, min ven, nu kan du godt hente lampen, så vi kan få kastet lidt lys på sagen.”

I skæret fra en stor lampe med rød skærm bredte han nu et stykke pergament, der lignede et kort, ud på bordet.

”Dette blev lavet af Thrór, din bedstefar, Thorin,” sagde han som svar på dværgenes ophidsede spørgsmål. ”Det er et kort over Bjerget.”

”Jeg kan ikke se, at dette skulle være til den store nytte,” sagde Thorin skuffet efter at have kastet et blik på kortet. ”Jeg husker udmærket Bjerget og området omkring det, og jeg ved, hvor Dunkelskov ligger, og den Visne Hede, hvor de store drager yngede.”

”Der er tegnet en drage med rødt ved Bjerget,” sagde Balin, men det vil blive let nok at finde ham uden tegningen, hvis vi nogensinde når frem.”

”Der er noget, I ikke har lagt mærke til,” sagde troldmanden, ”og det er den hemmelige indgang. Kan I se runen vest for Bjerget, og hånden, der peger på den fra de andre runer? Den markerer en hemmelig gang til de nedre sale.” (Se på kortet i begyndelsen af denne bog, hvor du kan se runerne med rød skrift).

”Det kan godt være, at den har været hemmelig engang,” sagde Thorin, ”men hvordan kan vi vide, at den stadig er det? Gamle Smaug har boet der længe nok nu til at have fundet ud af alt, hvad der er værd at vide om hulerne.”

”Det er meget muligt, men han har ikke kunnet bruge den i årevis.”

”Hvorfor ikke?”

”Fordi den er for lille. *Fem fod høj er døren, og tre kan gå side om side*, siger runerne, men Smaug ville ikke kunne kravle gennem en åbning af den størrelse, selv ikke dengang han var en ung drage, og slet ikke efter at have slugt så mange af dværgene og menneskene fra Dal.”

”Jeg synes det lyder som en vældig stor åbning,” peb Bilbo (som kun havde erfaring med hobbitthuller og ikke med drager). Han var ved at blive ophidset og interesseret igen og glemte derfor at holde mund. Han elskede kort, og i hans entré hang der et stort et over omegnen, med alle hans yndlingsspadsereture tegnet ind med rødt blæk. ”Hvordan kan så stor en dør blive holdt hemmelig for alle udenfor, når man ser bort fra dragen?” spurgte han. Du må huske på, at han kun var en lille hobbit.

"På mange forskellige måder", sagde Gandalf. "Men vi kan ikke vide, hvordan denne har været holdt skjult uden først at tage dertil og undersøge det. Ud fra hvad der står på kortet gætter jeg på, at der er en lukket dør, som man har fået til at se ud præcis som bjergsiden. Det er dværgenes sædvanlige metode, er det ikke rigtigt?"

"Helt rigtigt," sagde Thorin.

"Jeg glemte også at nævne," sagde Gandalf, "at der følger en nøgle med kortet, en lille, besynderlig nøgle. Her er den!" sagde han og rakte Thorin en nøgle af sølv med lang pibe og snørklet kam. "Pas godt på den!"

"Det vil jeg gøre," sagde Thorin og satte nøglen i en kostbar kæde, som han bar om halsen under jakken. "Denne nyhed får det hele at se meget lysere ud. Indtil nu har vi ikke haft nogen anelse om, hvad vi skulle gøre. Vi havde tænkt os at drage mod øst, så upåagtet og forsigtigt som muligt, indtil vi nåede Langesø. Så ville vanskelighederne begynde -"

"De ville begynde længe inden, hvis jeg kender vejene mod øst ret," afbrød Gandalf.

"Derfra kunne vi fortsætte langs Den Rindende Flod," fortsatte Thorin uanfægtet, "mod ruinerne af Dal, den gamle by i dalen i Bjergets skygge. Men ingen af os brød sig om tanken om Hovedindgangen. Floden løber lige ud af den gennem den store klippe syd for Bjerget, og dragen kommer også ud den vej - alt for ofte, med mindre han har ændret vaner.

"Det ville ikke nytte noget," sagde troldmanden, "ikke uden en mægtig kriger eller helt. Jeg prøvede at finde en, men krigere har travlt med at kæmpe mod hinanden i fjerne lande, og heromkring er der kun få eller slet ingen helte. Her på egnen er sværd for det meste sløve, økser bruges til at fælde træer med og skjolde som vugger eller låg til fade. Og drager er behageligt langt væk og betragtes derfor som sagnfigurer. Derfor besluttede jeg mig for *indbrud*, især efter at jeg kom i tanke om, at der fandtes en sideindgang. Og her har vi lille Bilbo Sækker, *indbrudstyven*, den særligt udvalgte indbrudstyyv. Så lad os nu komme videre og få lagt nogle planer."

"Godt," sagde Thorin, "hvad med, at indbrudseksperter kom med nogle ideer eller forslag?" Han vendte sig med påtaget høflighed mod Bilbo.

"Jeg vil gerne vide lidt mere om det hele først," svarede han og følte sig helt forvirret og noget rystet, men indtil videre stadig fast besluttet på at fortsætte, som en ægte Toket. "Jeg mener med hensyn til guld, dragen og alt det der, hvordan dragen kom dertil, hvem guldet tilhører og så videre og så videre."

"Du godeste!" sagde Thorin. "Har du ikke set kortet? Hørte du ikke vores sang? Og har vi ikke talt om det her i timevis?"

"Ikke desto mindre kunne jeg godt tænke mig at få det skåret ud i pap," svarede Bilbo stædigt og tog sin forretningsmine på; den var normalt forbeholdt folk, der ville låne penge af ham, og han gjorde sit bedste for at virke klog, forsigtig og professionel og i det hele taget leve op til Gandalfs anbefaling. "Og så vil jeg gerne høre om risici, omkostninger, tidsforbrug, aflønning og så videre," hvormed han mente: "Hvad får jeg ud af det? Og kommer jeg tilbage i live?"

"Udmærket," sagde Thorin. "For længe siden, på Thrors, min bedstefars tid, blev vor slægt fordrevet fra det fjerne nord, og de vendte med al deres rigdom og alle deres redskaber tilbage til bjerget på kortet. Det var i sin tid blevet opdaget af min fjerne forfader Thrain den Gamle, og nu udgravede de miner og gange og lavede større sale og værksteder – og jeg tror, at de oven i købet fandt en hel del guld og mange ædelstene. Under alle omstændigheder nåede deres rigdom og berømmelse uanede højder, og min bedstefar blev som den nye konge under Bjerget behandlet med stor respekt af de dødelige mennesker, der efterhånden beboede et større og større område langs den Rindende flod syd for Bjerget og op til dalen i Bjergets skygge. Det var på den tid, at de byggede den livlige by Dal. Konger plejede at sende bud efter vore smede og belønne selv de mindre dygtige kosteligt. Fædre plejede at bønfalde os om at tage deres sønner i lære for en klækkelig betaling, særligt i fødevarer, som vi aldrig behøvede at bekymre os om selv at dyrke eller skaffe. I det hele

taget var det gode tider for os, og selv de fattigste blandt os havde penge at bruge af og låne ud og havde tid til at skabe smukke ting for fornøjelsens skyld, for slet ikke at tale om det mest fantastiske og magiske legetøj, hvis lige ikke findes i verden i dag. Således blev min bedstefars sale fyldt med rustninger, ædelstene, billedskærerarbejde og bægge, og legetøjsmarkedet i Dal var nordens vidunder.

Det var utvivlsomt det, der lokkede dragen dertil. Drager stjæler jo guld og ædelstene fra mennesker, elvere og dværge, hvor som helst de kan se deres snit til det; de vogter deres bytte så længe de lever (hvilket praktisk talt er for evigt, med mindre de bliver dræbt), uden nogensinde at nyde så meget som en messingring af det. De kan knap nok kende forskel på et godt og et dårligt stykke håndværk, selvom de plejer at have en god fornemmelse for den aktuelle markedsværdi, og de kan ikke lave noget selv, ikke engang reparere deres egen rustning, hvis et stykke skæl er gået løs. Dengang var der mange drager nordpå, og guld var sandsynligvis ved at blive en mangelvare, fordi dværgene enten var flygtet sydpå eller blevet dræbt, og den almindelig svind og ødelæggelse, som følger i kølvandet på drager, blev værre og værre. Et af utyskerne var særligt grådig, stærk og ondskabsfuld; han hed Smaug. En dag lettede han og fløj sydpå. Det første, vi hørte, var en lyd som fra en orkan, der kom nordfra, og fyrretræerne knagede og bragede i vinden. Nogle af dværgene, som tilfældigvis befandt sig udenfor Bjerget (jeg var heldigvis en af dem – dengang var jeg en frisk og eventyrlysten knægt, der altid var på farten, og den dag reddede det mit liv) – nuvel, på behørig afstand stod vi og så dragen lande på vort bjerg i et sandt flammehav. Så kom han ned ad bjergskrånningen, og da han nåede skoven, gik alle træerne op i flammer. På det tidspunkt var alle klokker i Dal begyndt at ringe og krigerne i færd med at ruste sig til kamp. Dværgene styrtede ud af hovedindgangen, men der lå dragen og ventede på dem. Ingen undslap den vej. Floden brusede op og dampede, og tågen lagde sig over Dal. Dragen angreb i ly af tågen og tilintetgjorde hovedparten af krigerne – den sædvanlige sørgelige historie, der desværre var alt for almindelig dengang. Så vendte han tilbage til Bjerget og krøb ind gennem hovedindgangen, og alle flygtede, hvor han kom frem i sale, gyder, stræder, tunneler, kældre, boliger og gange. Bagefter var der ikke en eneste levende dværg tilbage inde i Bjerget, og han tog al deres rigdom i besiddelse. Han har formentlig stablet det hele langt inde i Bjerget i en stor dyng, som han sover på, for sådan plejer drager at gøre. Senere kravlede han ofte ud af hovedindgangen og tog til Dal om natten for at slæbe mennesker, specielt unge piger, med sig for at spise dem, og sådan blev han ved, indtil Dal lå i ruiner og alle mennesker var døde og borte. Jeg ved ikke med sikkerhed, hvordan situationen er nu, men jeg antager, at der nu om dage ikke bor nogen tættere på Bjerget end den fjerneste ende af Langesø.

De få af os, som var i sikkerhed uden for Bjerget, sad og gemte os, mens vi græd og forbandede Smaug, og der sluttede min far og bedstefar sig uventet til os. Deres skæg var svedne, og de så meget sammenbidte ud og sagde meget lidt. Da jeg spurgte, hvordan de var undsluppet, bad de mig holde mund og sagde, at jeg en dag, når det rette tidspunkt kom, ville få det at vide. Så drog vi af sted og har siden måttet klare os, så godt vi nu kunne rundt omkring, og ikke sjældent har vi måttet synke så dybt som til at arbejde som grovsmede eller i kulminer. Men vi er aldrig holdt op med at tænke på skatten, der blev stjålet fra os. Og selv nu, hvor jeg må indrømme, at vi har fået lagt en pæn portion penge til side og ikke længere er så dårligt stillet – her lod Thorin hånden glide hen over den guldkæde, som han bar om halsen – ”har vi stadig i sinde at få skatten tilbage og om muligt lade Smaug få kærligheden at føle.

Jeg har tit spekuleret over, hvordan det lykkedes min far og bedstefar at undslippe. Nu forstår jeg, at de må have haft en hemmelig sideindgang, som kun de kendte til. Men de tegnede åbenbart et kort, og jeg kunne godt tænke mig at vide, hvordan Gandalf har fået fingre i det, og hvorfor det ikke kom direkte til mig, den retmæssige arving.”

”Jeg ’fik ikke fingre i det’, det blev givet til mig,” sagde troldmanden. ”Som du nok husker, blev din bedstefar Thrór dræbt i minerne i Moria af trolden Azog.”

”Ja, forbandet være hans navn,” sagde Thorin.

”Og din far Thrain rejste den enogtyvende april, sidste torsdag var det hundrede år siden, og du har ikke set ham siden – ”

”Sandt nok,” sagde Thorin.

”Godt, og din far gav mig kortet, så jeg kunne give det til dig. Og du kan dårligt bebrejde mig, at jeg selv har valgt tidspunktet og måden, det bliver overdraget til dig på, med tanke på, hvor svært det har været at finde frem til dig. Din far kunne ikke huske, hvad han selv hed, da han gav mig kortet, og han fortalte mig aldrig, hvad du hed. Så alt i alt synes jeg, at jeg burde blive rost og takket! Værsgo!” sagde han og rakte Thorin kortet.

”Jeg forstår det ikke,” sagde Thorin, og Bilbo havde det på samme måde. Forklaringen forklarede tilsyneladende ingenting.

”Din bedstefar,” sagde troldmanden langsomt og alvorligt, ”gav for en sikkerheds skyld kortet til sin søn, inden han drog til minerne i Moria. Din far drog af sted for at prøve lykken med kortet, efter at din bedstefar var blevet dræbt, og han var ude for en masse eventyr af den mest ubehagelige slags, men han kom aldrig i nærheden af Bjerget. Jeg fandt ham som fange i den Sorte Troldmands fangekælder, og hvordan han var havnet der aner jeg ikke.”

”Hvad i alverden lavede du der?” spurgte Thorin med en gysen, og det løb alle dværgene koldt ned ad ryggen.

”Det skal du ikke bekymre dig om. Jeg var som sædvanlig ved at undersøge noget, og det var en ubehagelig og farlig affære. Selv jeg, Gandalf, undslap kun med nød og næppe. Jeg forsøgte at redde din far, men det var for sent. Han havde mistet forstanden, talte usammenhængende og kunne nærmest ingenting huske, bortset fra kortet og nøglen.”

”Vi har for længst givet troldene i Moria, hvad de fortjente,” sagde Thorin, ”nu må vi tage os af den Sorte Troldmand.”

”Vær nu ikke dum! Han er en fjende hinsides alle dværges samlede styrke, selv hvis det var muligt at samle dem igen fra alle fire verdenshjørner. Din fars eneste ønske var, at hans søn fik kortet at se og brugte nøglen. Dragen og Bjerget er rigeligt vanskelige opgaver for dig!”

”Hørt, hørt!” sagde Bilbo og kom ved et uheld til at sige det højt.

”Hvad?” sagde de alle sammen og vendte sig pludselig mod ham, og han blev så forfjamsket, at han svarede ”jeg mener, har I hørt, hvad jeg vil sige!”

”Og det er?” spurgte de.

”Jeg ville mene, at I burde drage mod øst og se jer omkring. Der er jo trods alt sideindgangen, og drager sover vel en gang imellem, formoder jeg. Hvis I bliver siddende længe nok på dørtrinnet, får I før eller siden nok en god idé. Og ved I hvad, jeg synes vi har talt rigeligt for én aften, hvis I forstår, hvad jeg mener. Hvad med at gå i seng og tage tidligt af sted og alt sådan noget? Jeg skal nok servere dejlig morgenmad for jer, inden I tager af sted.”

”Du mener vel før vi tager af sted,” sagde Thorin. ”Er du måske ikke indbrudstyven? Og er det ikke dit job at sidde på dørtrinnet og få ideer, for slet ikke at tale om at komme ind ad døren? Men jeg er enig med dig med hensyn til at gå i seng og morgenmad. Jeg vil gerne have seks æg til skinken, når jeg skal påbegynde en rejse; de skal være spejlede og ikke pocherede, og pas nu på ikke at ødelægge blommen.”

Da alle havde bestilt deres morgenmad uden så meget som et ord til tak (hvilket irriterede Bilbo en hel del), rejste de sig. Hobbitten måtte finde sengepladser til dem alle sammen og fylde alle sine gæsteværelser og rede op på stole og sofaer, indtil alle var blevet anbragt og han meget træt og ikke helt tilfreds kunne vende næsen mod sin egen lille seng. Han besluttede sig for, at han ikke ville gøre sig ulejlighed med at stå meget tidligt op for at lave alle de andres forbandede morgenmad. Toker-effekten var ved at fortage sig, og han var ikke længere overbevist om, at han skulle ud på nogen rejse næste morgen.

Da han lå i sin seng, kunne han høre Thorin, der stadig nynnede for sig selv inde ved siden af i det bedste gæsteværelse:

Langt over de kolde Tågebjerger
Til dybtliggende fangehuller og dunkle huler
Må vi drage før dagen gryr
For at finde vort længe glemte guld

Bilbo faldt i søvn til sangen, som gav ham meget ubehagelige drømme. Solen var for længe stået op, da han vågnede.

Tine Nilsson, 22. februar 2004